

Хаджи Илия. Гледамъ те и се чудя! Когато заминаваше, какво ми казваше, а сега! Тогазъ ламтѣше за слава, за богатства, а сега?

Павелъ. Тогава въ мене говореше звѣрътъ, а днесъ чловѣкътъ.

Хаджи Илия. Богатство неще, слава неще; месо не яде! — Тогава съ какво ще те гостя?

Павелъ. Съ какво — за това не бива и да се мисли. Ти пзали си христианинъ. Не помнишъ ли, че Христосъ е казалъ на ученицитѣ си: кога тръгвате нѣгдѣ не мислете за храна — не само съ хлѣбъ се храни човѣкъ.

Хаджи Илия. И все не може безъ ядене.

Павелъ. Ще ядемъ. Има хлѣбъ, има плодове ето вишни, млѣко, сирене, не е ли доста. Не за тѣлото, а за душата трѣбва да мисли христианина.

Хаджи Илия. Ти си се училъ за владика, бѣ сине.

Павелъ. Само не за такъвъ, като нашия, на-примѣръ, когото Христосъ би изгонилъ изъ храма господенъ.

Съ нѣколко чении въ ржиѣ се явява Дѣла.

Дѣла. (Щомъ се вслушва въ разговора). Все по вегетарианството ли още?

Хаджи Илия. (Не разбралъ снаха си, само я погледва).

Дѣла. Тате, не слушай Павла. Сега, като е гладенъ, ще забрави и вегетарианство и —

Павелъ. (Прѣсича я строго). Дѣла, не бива да се шегувашъ!

Дѣла. (Засмѣна). Сега не ме е страхъ. Тукъ и тате и мама сж на моя страна.